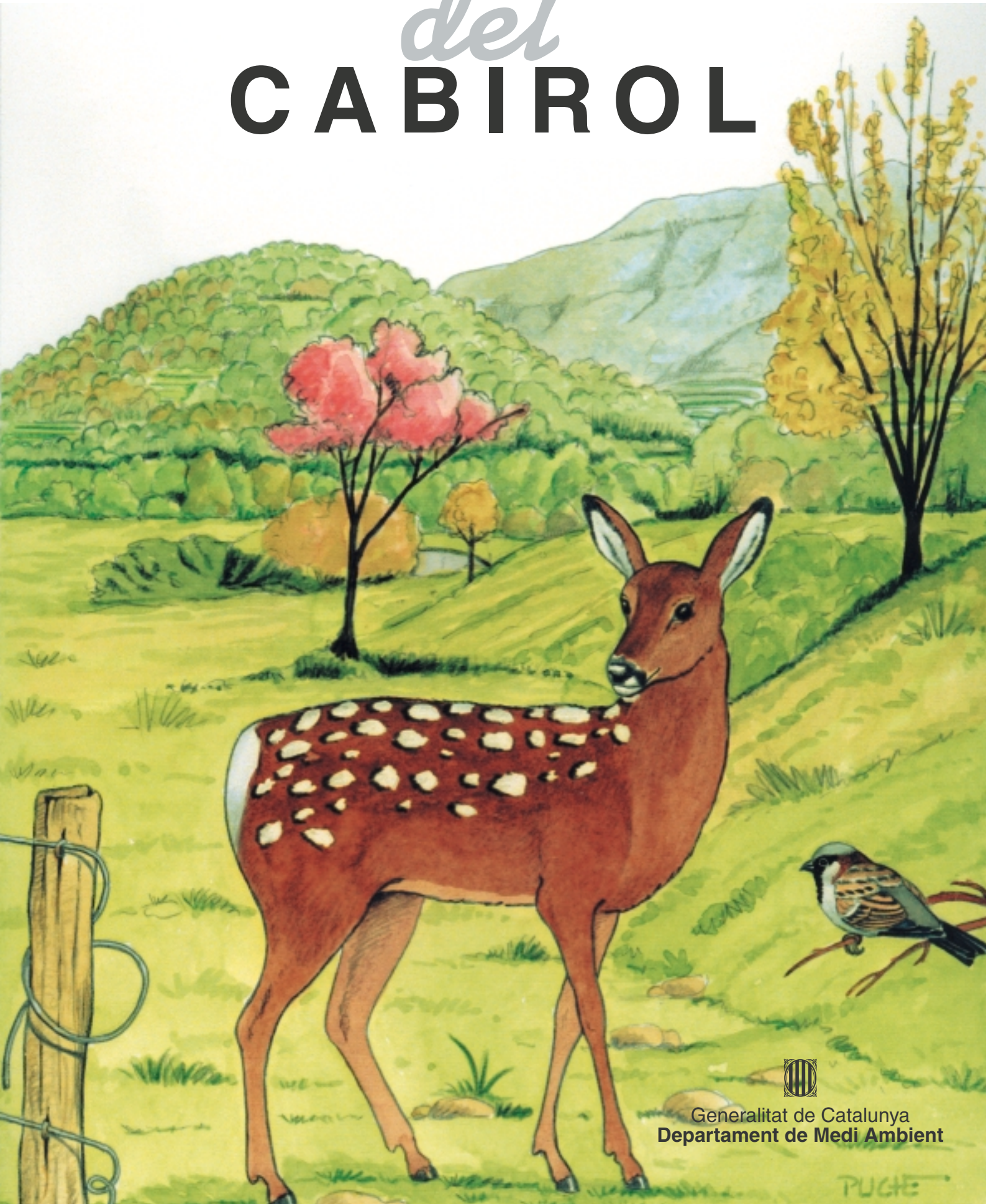

EL RETORN *del* CABIROL

Generalitat de Catalunya
Departament de Medi Ambient

PUGÈ

BIBLIOTECA DE CATALUNYA. DADES CIP

Puche i Moré, Carme

El Retorn del cabirol

I. Puche, Carles, il. II. Catalunya. Departament de Medi Ambient

III. Títol

1. Cabirols – Hàbits i conducta – Catalunya – Llibres per a infants

599.735.34(467.1)

EL RETORN DEL CABIROL

© Generalitat de Catalunya

Departament de Medi Ambient

<http://www.gencat.es/mediamb/>

Primera edició: desembre 1999

Tiratge: 5.000 exemplars

Dipòsit legal: B-53.430-1999

Autora: Carme Puche i Moré

Il·lustracions: Carles Puche i Rius

Assessorament científic: Minuartia, Estudis Ambientals, SL

Supervisió: Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa

Maquetació, fotocomposició i impressió: El Tinter, sal

Aquesta publicació ha estat realitzada amb paper estucat ecològic de 150 g per a l'interior i 300 g per a la coberta

El retorn del cabirol

PRIMAVERA

Però, si no et veuen! No veus que l'arbust és més gros que tu?

?

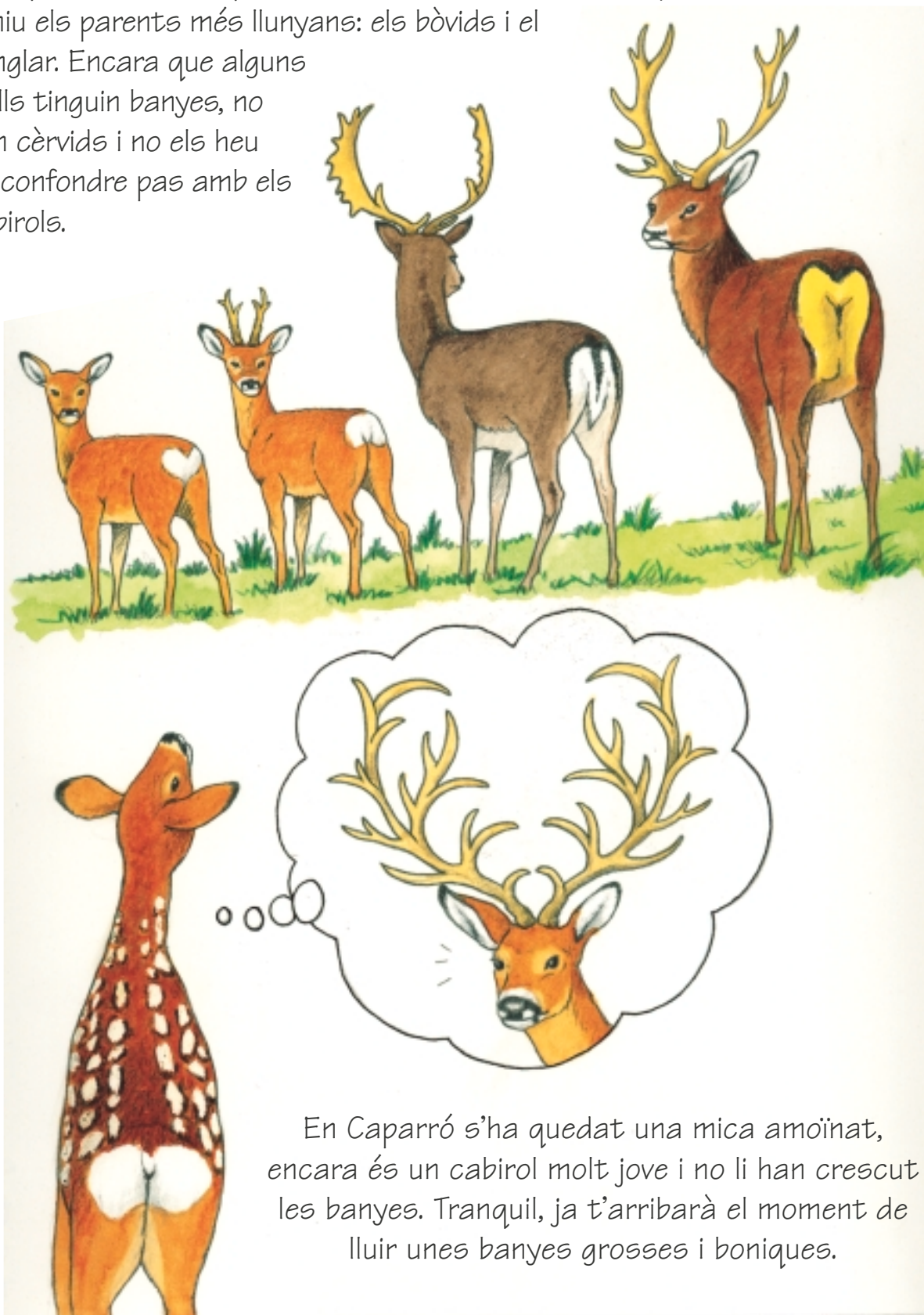
Ara sí! Hola, amics i amigues, aquest tan eixerit que veieu aquí és en **CAPARRÓ**.

Nosaltres sempre li hem dit així; potser perquè és molt intel·ligent o... perquè té el cap molt petit. Suposo que ja us heu adonat que no és ni un gat, ni una vaca, ni un lleó. És... un **CABIROL**.

Aquesta és la família d'en Caparró. La parelleta amb posat solemne de l'esquerra són els seus pares. Com podeu veure, la mare no té banyes i el pare sí. Al costat, i més grans que ells, hi ha els seus parents més directes: la daina i el cérvol. Els parents d'en Caparró no són cabirols, però tots plegats formen part de la família dels cèrvids. Aquí, a la dreta, en teniu els parents més llunyans: els bòvids i el senglar. Encara que alguns d'ells tinguin banyes, no són cèrvids i no els heu de confondre pas amb els cabirols.

En Caparró s'ha quedat una mica amoïnats, encara és un cabirol molt jove i no li han crescut les banyes. Tranquil, ja t'arribarà el moment de lluir unes banyes grosses i boniques.

Cabra
Salvatge

Isard

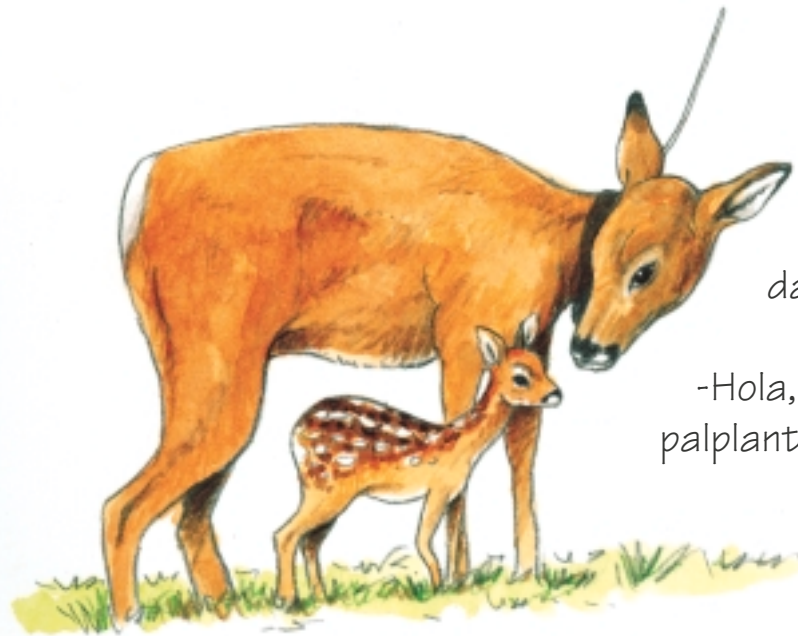

Mufló

Senglar

Ara arriba la seva mare amb cara de voler rentar en Caparró de dalt a baix.

-Hola, *cherie*, què fas aquí tan palplantat?-li pregunta amb un accent afrancesat.

-Mare, jo no tinc banyes, per què?

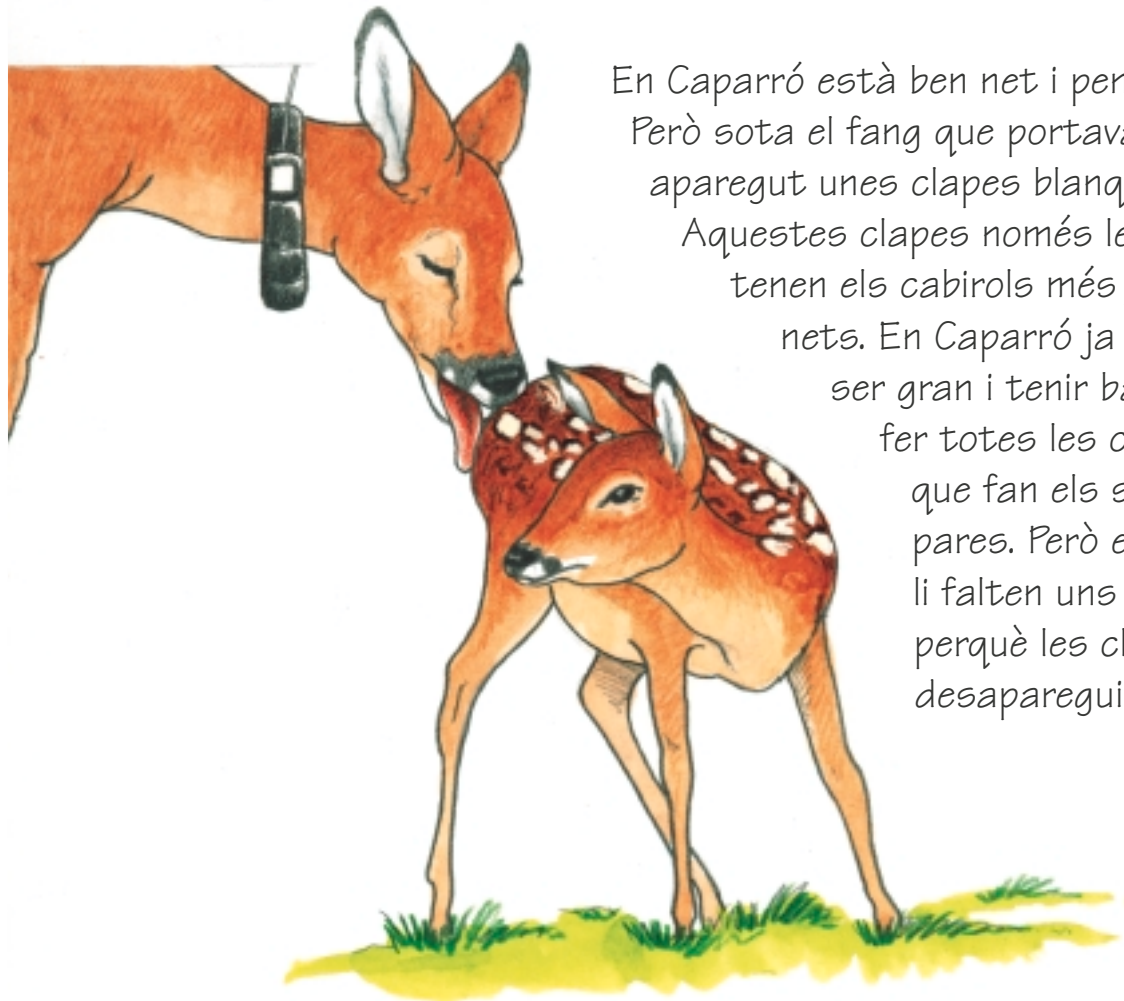
-Encarra ets petit, et falta molt per tenir banyes com el teu parrre.

-Però jo sóc important: hi ha molts nens i nenes que em volen conèixer. I jo, sense banyes!

-Ha, ha, ha! Molt bé, doncs si ets tan important t'haurrem de deixar ben net. *Très jolie!* - li respon la mare a en Caparró.

En Caparró està ben net i pentinat.
Però sota el fang que portava li han aparegut unes clapes blanques.
Aquestes clapes només les tenen els cabirols més joves.
En Caparró ja voldria ser gran i tenir banyes i fer totes les coses que fan els seus pares. Però encara li falten uns mesos perquè les clapes desapareguin.

-Sí, què passa, tinc taquetes blanques per tot el cos perquè sóc un cabirol petit. Ja ho sé, però quan sigui gran jo... jo...

Mentre en Caparró protesta per la seva marca de joventut, se sent una veu que li retreu:

-Què faràs tu, Caparró?

Aquest que veieu assegut a terra, mirant tranquil·lament el que està passant, és en Raspall, un senglar molt amic d'en Caparró. En Caparró no sap què contestar a la pregunta d'en Raspall. No sap pas què farà quan sigui gran.

En Caparró s'ha posat molt content de veure el seu amic. Fins avui no s'havia adonat d'aquest nom tan estrany que té el seu company senglar i li pregunta:

-Escolta, Raspall, per què et dius Raspall i no Senglar?

-I tu, per què et dius Caparró i no Cabirol?

-Doncs... -diu dubtós en Caparró.

-Doncs perquè tens el cap petit, ha, ha, ha. I jo em dic Raspall perquè sempre vaig molt ben pentinat, com si m'acabés de raspallar tot el cabell...

No us el cregueu pas. En Raspall es diu així perquè sempre es rasca l'esquena contra els arbres, i sembla que s'estigui raspallant. Però això que sempre va molt ben pentinat, ens ho hauríem de mirar dos cops. Més aviat té el cos descabellat i ple de fang. Tot i això, al nostre amic senglar li agrada fer-se el presumit.

En Caparró se'n riu del Raspall i es posa a jugar amb una papallona.
Mentrestant, en Raspall es va defensant:

-No te'n riguis, Caparró, jo com a mínim no tinc el cos ple de clapes
blanques -li retreu en Raspall.

Sempre discuteixen, aquest parell. No us penseu que no s'avenen. En
realitat, s'ho passen molt bé jugant junts.

La papallona que perseguia en Caparró ara s'ha posat sobre el morro d'en Raspall, cosa que no li ha fet gaire gràcia:

-Mira, Raspall, com t'estima aquesta papallona -li diu en Caparró.

-Mmmm, grunxx mmmm -gruny en Raspall.

-Només saps grunyar, no pots dir-me res més?- li pregunta el Caparró.

-Aaaaaatxim!

En Raspall ha fet un gran esternut que ha fet marxar la papallona. Fins i tot en Caparró s'ha espantat una mica. Les potetes de la papallona li han fet pessigolles al pobre Raspall, que no gosava moure's ni dir res per no esternudar. Però, finalment, no ha pogut aguantar més i la papallona ha sortit disparada del seu nas.

De sobte, en Raspall li pregunta a en Caparró:

-A mi, em cau molt bé la teva mare, però no diries que és una mica estranya?

-Què vols dir? Ja t'estàs ficant un altre cop amb la meva mare.

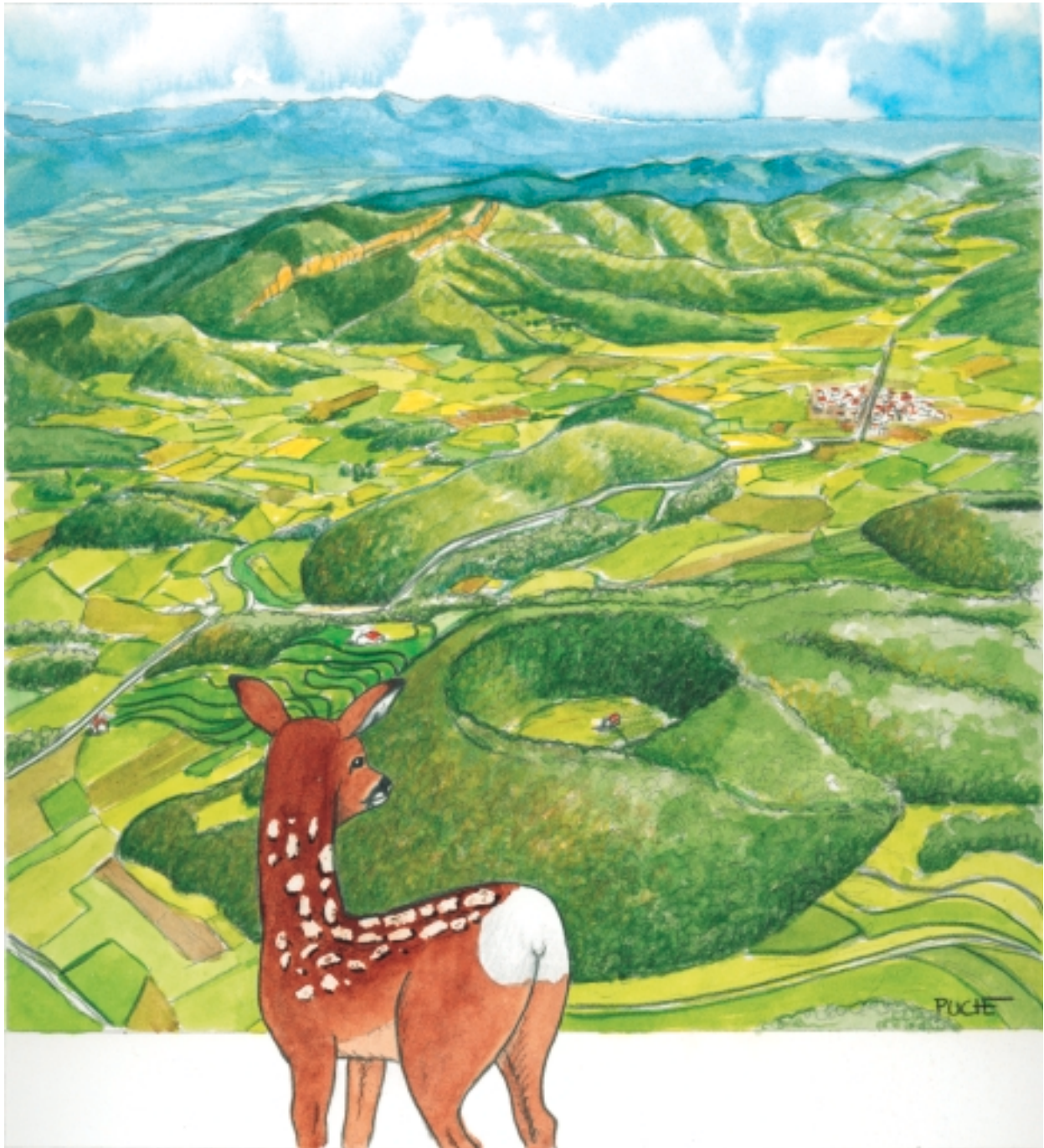
Raspall, no tens remei!

-Jooo? -dissimula en Raspall- No! I ara, jo no m'hi posaria mai amb la teva mare... però, parla una mica malament a vegades. Tot això que diu del gerrii i el tre joliiii i totes aquestes errres que sempre pronuncia amb tanta força... no vols dir que la teva mare té algun problema a la boca?

En Caparró decideix explicar-li tota la història de la seva mare a en Raspall:

-Que no, Raspall, ets un paparra! Ja t'he explicat cinquanta mil cops que a la meva mare no li passa res estrany a la boca. Si diu totes aquestes coses és perquè és francesa. Sí, com ho has sentit, FRAN-CE-SA.

Mireu, jo he nascut aquí, a la Garrotxa. Però la meva mare va venir de França fa 4 anys. Va venir perquè ja no quedaven gaires cabirols a Catalunya. Abans n'hi havia hagut més, aquí i a algunes zones del Pirineu. Així que van portar la meva mare fins aquí. Perquè la meva mare és molt maca i molt forta i llavors...

En Caparró sempre exagera una mica quan parla de la seva mare. La veu com una heroïna que va abandonar la seva terra per salvar els cabirols a Catalunya. En Raspall li pregunta més coses. S'ha interessat molt per la història de la seva família:

-D'acord, d'acord, tens raó... No cal que ens facis cap discurs. Però, si viviu tan bé a la Garrotxa, per què en van marxar els cabirols?

-No van marxar, Raspall, molts dels cabirols que hi havia en aquesta i d'altres terres van anar desapareixent.

El bosc abans era un lloc on només vivien els animals. No només hi havia cabirols, també hi havia llops, isards... Però de la mateixa manera que els animals hi vivien prou bé, els homes també van anar necessitant el bosc per treballar-hi i aconseguir aliments.

Carboners i vaquers van anar ocupant la muntanya per poder fer la seva feina. Però el bosc sempre havia estat l'hàbitat del cabirol i ara hi havia massa gent per poder-hi viure com abans.

També es van trobar amb els humans, que no paraven d'amoïnar-los.

-Però tot va canviar! Va arribar un grup d'homes i dones que volien que hi tornessin a haver cabirols a la muntanya i recuperar més espècies d'animals que n'havien desaparegut. Perquè tothom té una funció en aquest món: nosaltres, els cabirols, per exemple, ens mengem molts arbusts de sotabosc. I, si no fos per nosaltres, n'hi hauria massa i seria un problema per a la natura.

Primer, tots aquests homes i dones es van posar a pensar i

després ho van comentar als habitants de la zona per veure si hi estaven d'acord.

I es van posar a treballar. Primer, calia buscar cabirols forts i sans, així, com jo... o com ell. No us penseu que porten qualsevol cabirol, primer ens fan passar una revisió mèdica a mans dels millors veterinaris.

El nombre de cabirols a portar és molt important. No poden ser

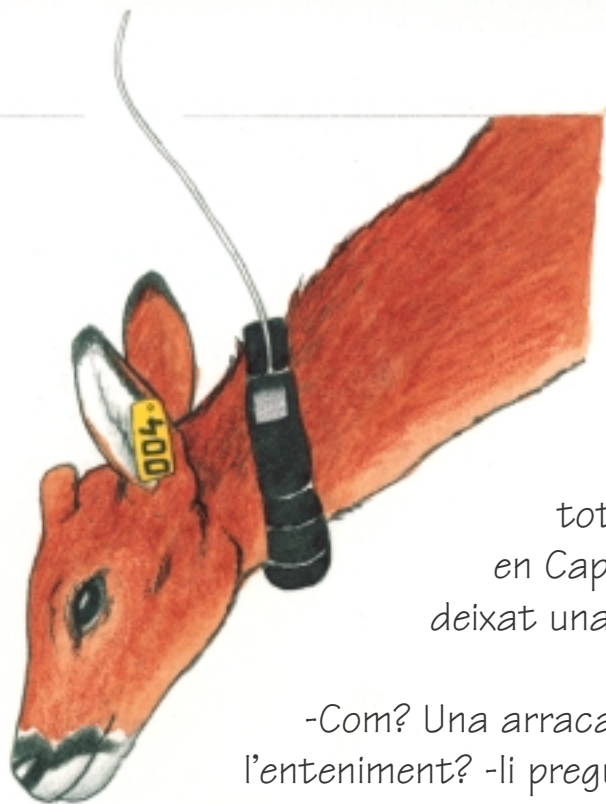

Jo ja sóc gran per fer trasllats

I que siguin joves per poder-se adaptar millor al medi on se'ls porta.

-I, finalment, se'ls posa una arracada i un collaret -continua en Caparró.

En Raspall s'ha quedat molt parat després de tota l'explicació que li ha fet en Caparró. Això de l'arracada l'ha deixat una mica desorientat:

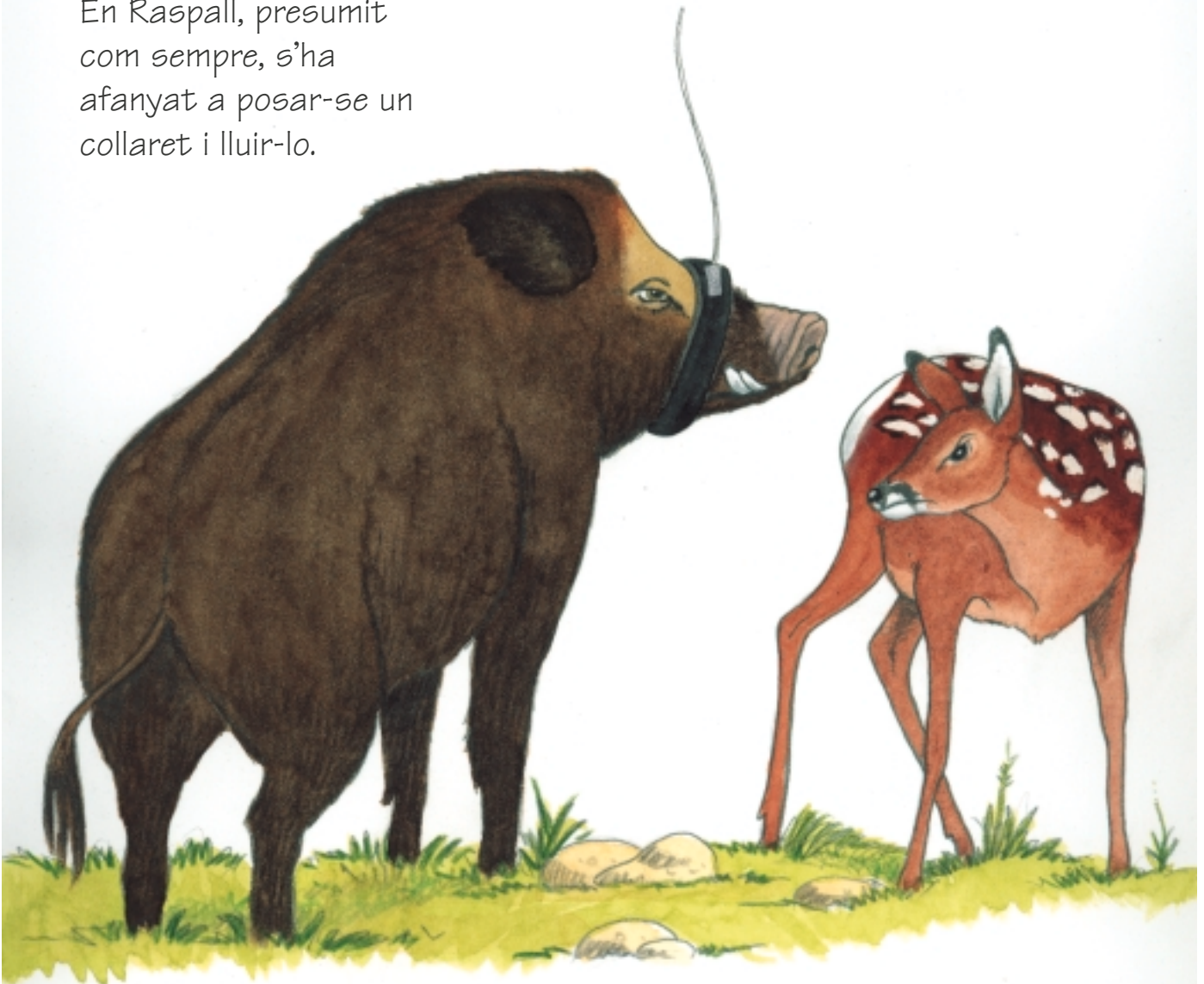
-Com? Una arracada? Que t'has begut l'enteniment? -li pregunta astorat en Raspall.

-No, Raspall, no t'esveris. Aquesta arracada groga serveix perquè les persones que fan el seguiment puguin identificar els cabirols que han portat de França. El collaret té un emissor incorporat, i així poden saber en qualsevol moment on som.

En Raspall, presumit com sempre, s'ha afanyat a posar-se un collaret i lluir-lo.

-Que m'està bé? -pregunta el Raspall.

-Què fas? Això és per als cabirols! Tu no ets pas un cabirol, oi?

-No, la veritat és que no, jo sóc un senglar i els senglars...

-A més, amb això poca broma! Pensa que després els científics posaran totes les dades en un ordinador i podran saber més coses de nosaltres -diu tot ofès. Som aquí per parlar de cabirols i no de senglars -afegeix ràpidament en Caparró, que no vol perdre el seu protagonisme en aquesta història.

En Raspall ja rondina. Però sembla que en Caparró torna a estar embadalit ara amb una marieta que s'ha parat a la fulla d'un esbarzer. Tot i que ningú l'escolta, en Raspall continua parlant:

-Doncs sembla que aquest juny serà dur, el sol espetega de mala manera...
-va xerrant en Raspall.

De sobte, sent un soroll rera els matolls que el fa aturar i uns ulls terrorífics que miren fixament en Caparró. En Raspall s'aixeca i aquells ulls es transformen en una guilla que va disparada cap a en Caparró, embadalit amb la menja.

-Caparroooooó! -crida en Raspall espantat.

La mare d'en Caparró havia estat guaitant tota l'escena. Arrenca a córrer passant pel costat de la guilla. La guilla comença a perseguir-la, però ella és més ràpida. En Raspall mira l'escena bocabadat, no sap què està fent la mare d'en Caparró. "Que s'ha begut l'enteniment?", pensa en Raspall. Però la mare d'en Caparró sap molt bé què està fent, li està salvant la vida, al seu fillet.

En Caparró s'ha quedat arraulit a terra, on intenta camuflar-se amb les seves clapes blanques.

En Raspall se li acosta i li pregunta si es troba bé. Però en Caparró no li contesta, està cargolat i immòbil a terra, tapat per una mata d'herba. Té molta por i només espera que torni aviat la seva mare.

La mare ha aconseguit despistar la guilla i torna amb el seu fill. En Raspall continua cridant el cabirolet, que no es mou. La mare li explica:

-No t'esforcis, Raspall, fins que jo no torni al seu costat i li digui que es pot moure no es mourà. És així com defensem els nostres fills: jo me'n vaig corrents per allunyar el depredador. El pobre Caparró és massa petit per plantar cara a un animal com la guilla.

En Raspall respira més tranquil i veu com en Caparró aixeca el cap i s'arrecera contra la seva mare, espantat. Ha estat un moment difícil, però ara tot ha passat. La vida dels cabirols a la Garrotxa no és fàcil. Han d'espavilar-se per no ser devorats pels depredadors com la guilla.

ESTIU

Al cap de l'any, els cabirols no només canvien el banyam, sinó que el color de la pell s'enrogeix més a l'estiu, mentre que a l'hivern és un mica més grisós.

El mes de juny ja ha passat, i hem entrat en un juliol que porta calor i rebombori entre els nostres cabirols. A molts els han crescut les banyes durant l'any. En Caparró està neguitós, alguns dels seus companys més grans tenen un comportament estrany i no entén res del que passa. En Raspall el tranquil·litza:

-Caparró, no t'amoinis. En aquesta època de l'any, els cabirols més grans estan com bojos. És l'època de les parelletes, ja saps: l'amor.

-L'amor? -s'estranya en Caparró.

El nostre amic no ha sentit mai a parlar d'això. Ell s'estima la seva mare, però això no vol dir que vagi repartint cops de banya a tort i a dret a la resta de mascles. Però aquest no és l'amor de què li està parlant en Raspall. Estem a juliol, i ha arribat l'època de zel. Els mascles estan molt més agressius perquè volen fer fora la resta de mascles per poder estar amb la seva parella.

-Mira, mira, ara ja els ha fet fora a tots -diu en Caparró.

-Sí -respon en Raspall, poc interessat per l'escena-, si t'esperes una mica, veuràs com apareix la femella i es posen a fer-se petonets i festegen... uix! Quina llauna això de l'amor!

En Caparró no pensa el mateix; s'ha emocionat molt amb l'escena, fins i tot li ha caigut una llagrimeta. Com sempre, en Caparró ja està pensant quan sigui gran i pugui ensenyar les seves banyes a tots els mascles. Defensarà el seu territori i trobarà la seva parella.

En Raspall ha marxat, cansat del romàntic d'en Caparró. Mentrestant, se'l troba la mare d'en Caparró i li pregunta on és son fill:

-No ho sé, jo, s'ha posat molt tou i me n'he anat: no m'agraden, a mi, els romàntics! -respon enfadat en Raspall.

-Però, mon amie, l'hem de trobar, està en un gran perill tot sol! La mare d'en Caparró i en Raspall comencen una recerca per tot el bosc. El Raspall se sent com un investigador privat de la tele.

En Raspall sembla que ha trobat alguna cosa:

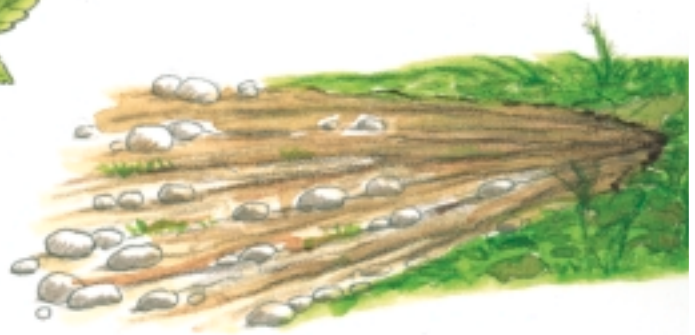
-Mira, aquí hi ha una marca -diu en Raspall mentre assenyala un arbrissó on algun cabirol mascle s'ha fregat les banyes. Però em sembla que la pista no serveix de res, en Caparró no té banyes i no hagués pogut fer mai aquesta marca.

En Raspall i la mare d'en Caparró no desesperen i continuen buscant. Troben diversos rastres, sí, són de cabirol.

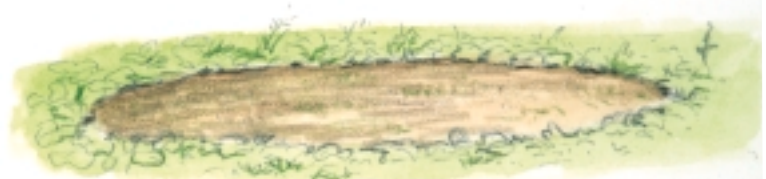

Un esbarzer menjat

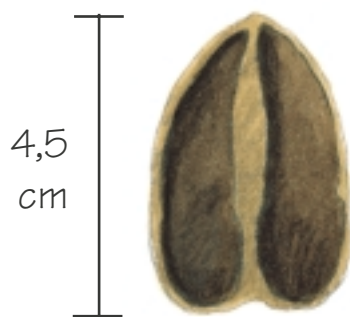
60 cm (aproximadament)

Un esgarrapall que ha fet al terra amb les potes

80 cm (aproximadament)

Un jaç. Aquí, hi ha descansat un cabirol

4,5
cm

Una petjada

12 mm

Una femta

Aquí el rastre que deixen al terra quan s'empaiten a l'època de zel

-Mira-te'!! -crida
en Raspall, orgullós de la seva
troballa.

La mare d'en Caparró se li acosta
i el comença a llepar afectuosament. En
Caparró no entén res del que està passant.
Com sempre, s'havia quedat encantat amb
una granoteta petita i verda que era a prop
seu.

-Mon cherie, no vols pas prendre mal, oi?- li
diu la mare.

-No, mare... jo...

-Això et passa per tenir el cap ple de pardals. Què en farem, d'aquest
vaillet! -diu en Raspall, encara amb un aire orgullós perquè la seva
investigació ha estat un èxit.

TARDOR

Han passat ja un parell de mesos des del dia que en Caparró es va perdre al bosc. L'estiu ha quedat enrera i l'estació de la tardor comença a fer caure les fulles dels arbres. Els marrons i ocres s'estenen per tota la comarca.

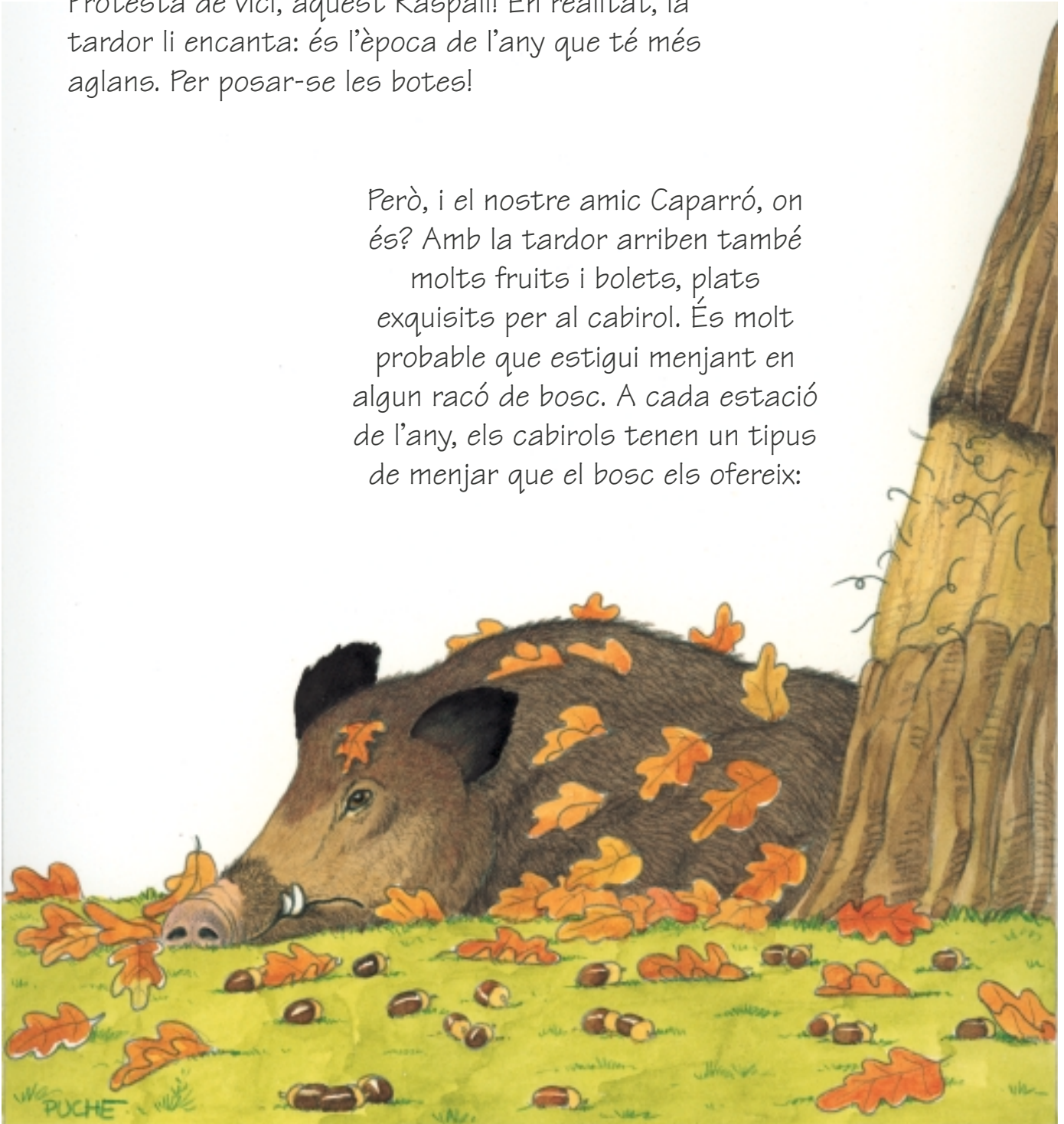

Les fulles no cauen només a terra. Es veu que a en Raspall també n'hi ha tocada alguna. Cosa que, per cert, no li agrada gaire:

-Dimoni de tardor, sempre em cau a sobre! -
remuga en Raspall, que va ple de fulles per tot el cos.

Protesta de vici, aquest Raspall! En realitat, la tardor li encanta: és l'època de l'any que té més aglans. Per posar-se les botes!

Però, i el nostre amic Caparró, on és? Amb la tardor arriben també molts fruits i bolets, plats exquisits per al cabirol. És molt probable que estigui menjant en algun racó de bosc. A cada estació de l'any, els cabirols tenen un tipus de menjar que el bosc els ofereix:

PRIMAVERA

- 1. Moixera de guilla
- 2. Freixe de fulla gran
- 3. Ginestell cineri
- 4. Roser caní

ESTIU

- 5. Escorodònia
- 6. Maduixera
- 7. Gerdera

TARDOR

- 8. Bruc vermell
- 9. Bolets
- 10. Roure de fulla gran

HIVERN

- 11. Esbarzer
- 12. Roure martinenc
- 13. Heura

En Raspall s'ha cansat
d'esperar-lo i es posa a buscar
el seu amic. Arriba al marge
d'un camí i sembla que en
Caparró ha passat molt a prop
d'allà:

-Mireu aquest marge! -exclama
en Raspall-, ben a prop d'aquí
ronda el meu amic. Només sap
menjar a miquetes. Sempre
mossega les fulles externes
dels esbarzers i, quan ha
espiocat una mica, se'n va cap
a una altra planta.

Al final del marge apareix en Caparró mirant amb cara tristòia una reixa que envolta un plançó de cirerer. En Raspall se'l mira una mica enfadat i li diu:

-Ja saps que està protegit, que no tens menjar pel bosc? -cria en Raspall.

-Sí, ja ho sé, però estan tan bons els cirerers... i m'he de conformar amb un esbarzer! -protesta en Caparró.

Ell sap que no s'ha de menjar els plançons més petits, perquè si ho fa pot fer malbé les plantacions d'arbres que estan creixent. Però, tot i això, és millor protegir aquests brots perquè els cabirols com en Caparró no puguin menjar-se'ls.

Una mica golafre, aquest amic nostre!

HIVERN

Ha arribat l'hivern. En Raspall ja no haurà d'aguantar les fulles que li cauen a sobre, sinó la neu que omple els punts més alts de la muntanya. A en Raspall, no li agrada gaire el fred de l'hivern i a més es troba una mica sol. El seu amic Caparró, com la resta de cabirols en aquestes dates, va en grup i ja no juga tant amb ell:

-Déu n'hi do, aquest hivern, sembla que hagi arribat sense avisar - protesta en Raspall.

En Caparró s'està fent gran.
Ja no té aquelles clapes
blanques al cos i sembla que
comencen a despuntar unes
tímides banyetes damunt el
seu cap. També ha crescut una
mica, té uns centímetres més
que fa uns mesos. Aviat serà
un adult i podrà fer tot allò
que sempre havia somniat.

Somiant, somiant, en Caparró s'ha entretingut, sense adonar-se, a fer una marca al terra. Despistat com sempre, s'ha allunyat del grup. Uns metres més enllà, algú l'està observant atentament.

Són dos caçadors preparats per caçar senglars. Un dels caçadors s'ha quedat abstret mirant en Caparró. Els cabirols són molt bonics i fa goig de mirar-se'ls! L'altre caçador, que és una mica més amunt, li fa un crit perquè deixi de distreure's i estigui per la feina. Tots dos saben que els cabirols no es poden caçar sense autorització.

De sobte, apareix en Raspall, que es pensa que volen fer mal a en Caparró. El caçador, que no l'havia vist, s'espanta i cau de nassos rere l'arbust on s'amagava. En Raspall, heroic, continua el seu rescat. S'emporta en Caparró, que no sap pas què està passant, i se'n van bosc endins.

Des d'aquell moment, en Caparró i en Raspall no es van separar en tot l'hivern. Anaven plegats amb el grup de cabirols esperant que el fred marxés i apareguessin els primers brots de la primavera.

PRIMAVERA

L'hivern és dur, però passa de pressa. A poc a poc, el fred desapareix i comença a sortir el sol. La neu es desfà i tot torna a ser verd i ple de vida. Sembla que fins i tot en Raspall està content:

-Ja m'hi començo a acostumar, els estic agafant confiança a aquests animalons!
-diu en Raspall mirant una papallona que se li ha plantat al morro.

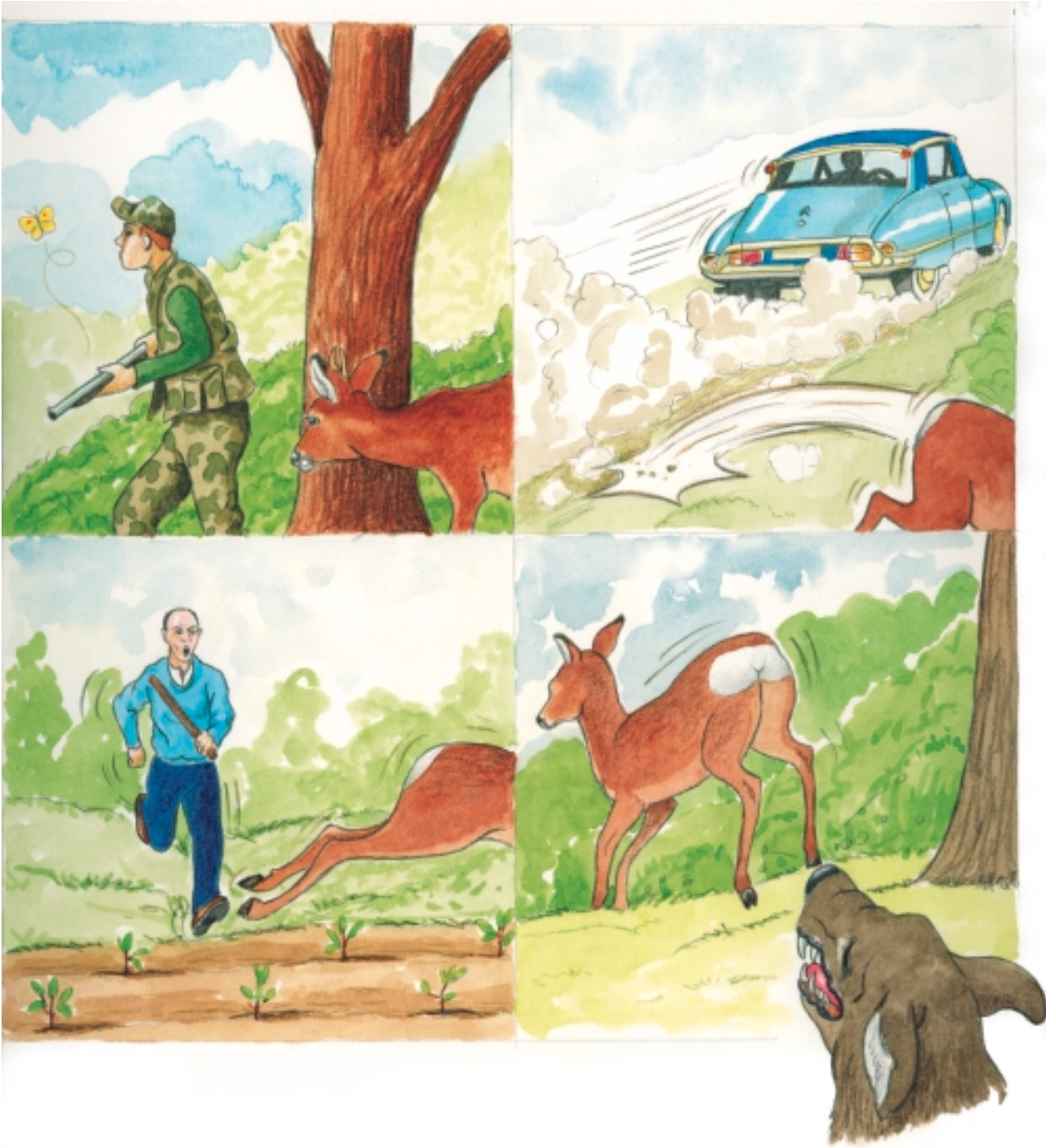

Durant aquest hivern, en Caparró ha crescut i sembla que les banyes també comencen a ser més grans. Fins i tot podríem dir que té un posat més respectable. Malgrat ser gairebé un adult, continua sent el nostre amic i continua estant una mica tronat: de sobte, es posa a botar al voltant d'en Raspall, que se'l queda mirant amb cara de circumstància:

-Què li deu passar a aquest, ara? -es pregunta en Raspall.

En Caparró atura la seva dansa i li explica a en Raspall que la seva mare està embarassada. D'aquí a poc la família creixerà i a ell li tocarà de ser el germà gran.

- Ara que tindré germanets ja no podrà estar tot el dia per mi. La meva mare ja m'ha avisat de totes les coses a les quals m'hauré d'enfrontar d'ara endavant -explica en Caparró-. Ara sóc un adult, m'he de cuidar tot sol.

En Caparró no és tan adult com pensa. Però li falta molt poc per tenir les banyes ben grosses, protegir el seu territori i buscar parelleta. No pot evitar somiar amb el dia que li explicarà, a un petit cabirol com ell, les coses que li ha ensenyat la seva mare.

En Raspall i en Caparró estan pensant a fer-ne una de bona. Ara ja són més grans, volen conèixer món i saber més coses sobre altres terres. Algú els ha explicat que a altres zones de Catalunya hi ha més cabirols. Allà també es viu molt bé. Els nostres amics s'han fet inseparables.

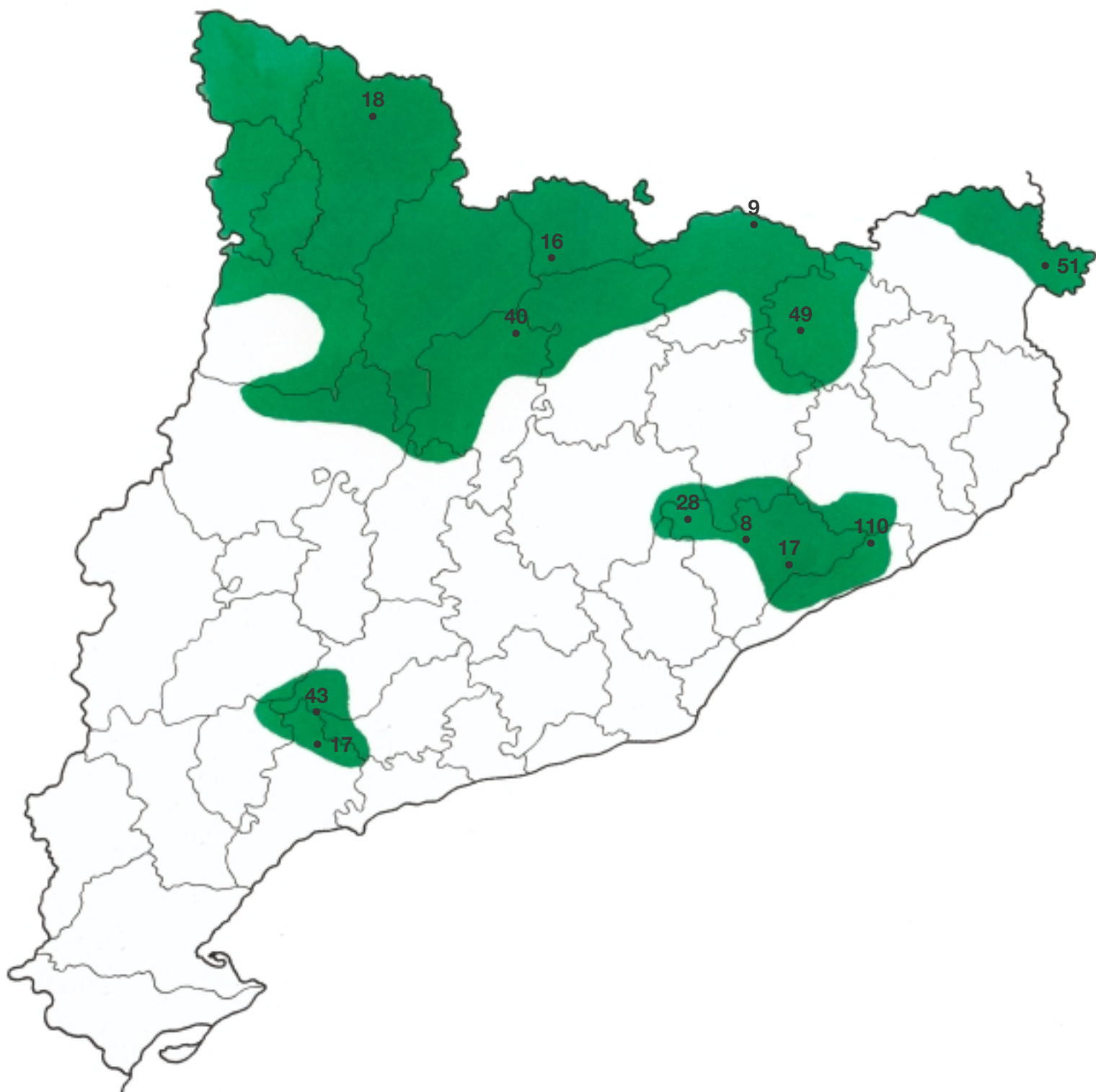
En Caparró està absort en els seus pensaments. Mentrestant, ell i el seu amic Raspall s'encaminen cap a una nova aventura.

ZONES DE CATALUNYA ON S'HA REINTRODUÏT EL CABIROL

(Les xifres indiquen el nombre de cabirols reintroduïts
en un primer moment)

QUÈ POTS FER TU PER PROTEGIR EL CABIROL I CONSERVAR ELS BOSCOS

- Al bosc és on viuen els cabirols. Quan vagis d'excursió no facis sorolls innecessaris, sinó provocaràs la fugida del cabirol i de les altres bestioles que viuen al bosc. Comporta't respectuosament; si alguna vegada tens la sort de poder veure cabirols, no intentis acostar-t'hi, observa'ls de lluny per no espantar-los.
- Durant la primavera o l'estiu pot ser que alguna vegada trobis un petit cabirol mig amagat entre la vegetació. No el toquis, la seva mare és molt a prop, esperant que tu marxis per anar-lo a recollir.
- Quan vagis al bosc, no encenguis mai foc; l'incendi forestal és el pitjor enemic del cabirol i de tota la fauna que viu en aquests ambients.
- Si vas d'acampada, instal·lat només als llocs autoritzats i procura deixar-ho tot tal com ho has trobat. No llencis deixalles ni restes de menjar; porta-les al contenidor més proper.
- No circulis en cotxe per pistes on no és autoritzat i recorda que la circulació per fora de les pistes és totalment prohibida. Si vas a peu, utilitza només els camins i itineraris marcats, així no molestaràs la fauna salvatge i, en particular, els cabirols.
- Quan circulis en cotxe per carreteres de zones on hi ha cabirols, potser veuràs senyals de trànsit que adverteixen que, per aquell sector, hi creuen aquests animals: redueix la velocitat i estigues atent per no atropellar-los.
- Si observes algun cabirol que porta una marca enganxada a l'orella o en trobes un de mort, avisa els agents rurals, els guardes de reserves de fauna o el personal dels parcs naturals, els quals es faran càrrec d'anar a recollir-lo o bé anotaran la teva observació. Aquestes dades són molt valuoses per conèixer millor el comportament del cabirol.

ADRECES ÚTILS

Oficina d'Informació Ambiental

Departament de Medi Ambient
Generalitat de Catalunya
Correu Electrònic:
wsia@correu.gencat.es
Web a Internet:
www.gencat.es/mediamb
Av. Diagonal, 525
08029 Barcelona
Tel. 934 445 000

Delegació Territorial de Medi Ambient a Barcelona

Travessera de Gràcia, 56
08006 Barcelona
Tel. 932 090 777

Delegació Territorial de Medi Ambient a Girona

Ultònia, 10-12
17002 Girona
Tel. 972 223 035

Delegació Territorial de Medi Ambient a Lleida

Rda. de Sant Martí, 2-6
25006 Lleida
Tel. 973 266 622

Delegació Territorial de Medi Ambient a Tarragona

Cardenal Vidal i Barraquer, 12-14, entresol
43005 Tarragona
Tel. 977 241 514

Parc Nacional d'Aigüestortes i de l'Estany de Sant Maurici

Centres d'informació i oficines

Casa del Parc nacional d'Espot
Prat del Guarda, 4
25597 Espot (Pallars Sobirà)
Tel./fax 973 624 036

Casa del Parc Nacional de Boí
Plaça del Treio, 3
25528 Boí (Alta Ribagorça)
Tel./fax: 973 696 189

Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa

Casal dels Volcans
Av. de Santa Coloma, s/n
17800 Olot - Tel. 972 266 012 / 972 266 202
Can Jordà
Tel. 972 264 666

Parc Natural del Cadí-Moixeró

Centre d'informació i oficina
c/ La vinya, 1
08695 BAGÀ
Tel.: 93 824 41 51 - Fax: (93) 824 43 12

Parc Natural del Cap de Creus

Centre d'informació i oficina
Casa de l'Abat
Monestir de St. Pere de Rodes
17489 el Port de la Selva
Tel. 972 193 191 Fax: 972 193 192

Centre d'informació
Mas des Caials
17488 Cadaqués
Tel. 972 159 111

Paratge Natural d'Interès Nacional de l'Albera

Centre d'informació i oficina
C/ de Mossèn Amadeu Sudrià, 3
17753 Espolla
Tel./fax 972 545 079

Paratge Natural d'Interès Nacional de Poblet

Centre d'informació
Alberg de joventut "Jaume I"
Les Masies, s/n
43440 l'Espluga de Fancolí

